

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ
ΤΗΣ ΓΛΥΚΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑΣ
μια ψαλμωδία πολιτικού αίσχους

ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ ΤΗΣ ΓΛΥΚΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑΣ
μια ψαλμωδία πολιτικού αίσχους

ISBN: 978-960-98084-9-1

© Λεωνίδα Βασιλειάδης

© Εκδόσεις «Φαρφουλάς»

Ζωοδόχου Πηγής 70, Αθήνα 106 81

τηλ.: 210-6458814

e-mail: farfoulas@gmail.com, <http://farfoulas.blogspot.com>

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ

ΤΗΣ ΓΛΥΚΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑΣ

μια ψαλμωδία πολιτικού αίσχους

ΦΗΡΦΟΥΛᾶΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΑΚΙ ΤΗΣ ΓΛΥΚΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑΣ

Μια ψαλμωδία πολιτικού αίσχους

1

Τα σύννεφα αναδιπλώνονταν εύκαμπτα σα γιορταστικό χαρτί περιτυλίγματος κι οι ακτίνες, κορδέλες έγχρωμου φωτός, λυγίζανε, ολόχαρες φιοριτούρες.

Ήταν ένα λαμπερό απόγευμα!

Φώτιζε πάνω απ' την πλάση δυνατά και παράλογα κι η λάμψη του ήτανε τόσο συμπιεσμένη, που έσπρωχνε να ξεχειλίσει έξω απ' τον ερμητικό αέρα.

Η ζωή έδειχνε αβέβαιη και σαθρή, σαν πρωινή πάχνη. Κι η πάχνη, ας μην ξεχνούμε, καμιά φορά γίνεται αόρατη ανταύγεια, μέσα στο φως του ήλιου και τρυπώνει σα σκέψη, μέσα στο άδειο κι ανύποπτο μυαλό.

Τα μικρά πουλιά, τρελά και χαρούμενα, έκαιγαν τη μικροκαμωμένη τους ζωή συνθέτοντας μουσική και προσπαθώντας με ζέση θαυμαστή να μας ψυχαγωγήσουν.

Κι ένα όμορφο πουλί, το πουλί της αλήθειας, εκείνο το πουλί που μπορεί να πάρει όλα τα ψέματα από πάνω μας και να μας κάνει αθώους ανθρώπους ξανά, κόρδω-

σε τον πιτσιλωτό λαϊμό κι έβαλε μπρος την καλλιερρημένη φωνή του.

«Δε μπορείς να κάνεις κακό για πάντα!» καλλιφώνησε. «Μια και δυο και μετά θα πληρώσεις και θα πληρωθείς, με πόνο και με αίμα και δικαιοσύνη, που θα 'ναι η αδικία αυτών που αδικήθηκαν».

Μα οι άνθρωποι από κάτω, δεν έδειχναν ν' ακούνε. Τι ήταν; Ήταν νεκροί;

Τα μισοσάπια μούτρα τους έδειχναν κοιμισμένα και κλειστά.

Τα πουλιά αιωρήθηκαν, πλησίασαν αβέβαια στα πρόσωπα και σκύψαν και τραγούδησαν τις μελωδικές προφητείες ολέθρου, στα νεκρωμένα αυτιά.

Και τότε, ένας απ' τους αβάσταχτα άσχημους νεκρούς, πλάγιασε γοργά και δάγκωσε το δύστυχο πουλί, με τα σαπισμένα, μισά του δόντια και με φριχτές, οφιώδεις συσπάσεις, έβαλε να το καταπίνει.

Θόρυβος αβάσταχτος κι εργοστασιακός, που βεβαιώνει μια κίνηση αναπότρεπτη, για μια στιγμή άρχισε και κυριάρχησε. Η γη γύρισε κάθετα!

Τα μισοσάπια σώματα τώρα αποκολλώνται από τα βρύα και τις λάσπες και περπατούν. Διαπερνούν τον ουρανό και βγαίνουν σ' ένα μπαλκόνι.

Σηκώνουν μαζί τα χέρια και χαιρετούν τα παλλόμενα πλήθη.

Κι όλοι, σταγόνες στην απλωμένη μάζα από κάτω, παραληρούν και τα σάλια τους τρέχουν.

Τρέμουν και ουρλιάζουν:

«Νάτος! Νάτος! Ο Π ρ ω θ υ π ο υ ρ γ ό ς!».

2

Μια φτερούγα εξείχε ακόμα απ' το στόμα του, μα μέσα στα πυκνώματα των βρομερών πολιτικών υδρατιμών ήταν αόριστα ορατή. Την έσπρωξε άβολα μέσα, κατάπιε μερικές φορές κι ετοιμάστηκε να μιλήσει.

Ξάφνου, μέσα στους διαπλεκόμενους, υπουργικούς χαιρετισμούς, ένα χέρι του αποκολλήθηκε κι έπεσε. Ευκίνητος ένας υπουργός, έσκυψε, το τσάκωσε και του το στούμπωσε πρεσαριστά στη θέση του. Όλοι συνέχισαν να χαμογελούν.

Αφού σιάχτηκε αυτός για μια στιγμή κι ήρθε στα ίσα του, κρατήθηκε γερά απ' το κάγκελο κι άρχισε να μιλά.

«Ένας άντρας μπορεί ν' αντέξει όλο το δρόμο προς την κόλαση, όταν οι άνθρωποι στέκονται στο πλευρό του. Όταν δεν έχει κανέναν να στηριχτεί, η ζωή του λιώνει καρφωμένη μέσα στη φρίκη».

Όλοι χειροκρότησαν υστερικά και τα ουρλιαχτά του πλήθους ξανοίχτηκαν στον ορίζοντα! Οι υπουργοί τον έπιασαν σφίγγοντάς του τα μπράτσα.

«Μη με αγγίζεις σάπιο σκυλί, αλλιώς θα πετάξω τα κομμάτια σου απ' το μπαλκόνι. Θα 'θελες να το κάνω;» γρύλισε εκείνος κοιτώντας δεξιά κι αριστερά με μίσος.

Όλοι γέλασαν γύρω του και σήκωσαν τα χέρια τους και χαιρέτησαν το λαό.

Μετά τον τράβηξαν μέσα και τον εκάθησαν σ' ένα σκαμνί. Τον κράτησαν κι ένας απ' αυτούς, εμφάνισε μια κουρευτική μηχανή κι άρχισε να τον κουρεύει.

«Νομίζεις ότι στέκεσαι μακριά απ' το βόθρο; Πόσα μέτρα; Πέντε; Δέκα; Είσαι φυτεμένος με τα μούτρα μέσα στα σκατά!» είπε χαιρέκακα κάποιος κρυμμένος πίσω του κι όλοι γέλασαν συμμετοχικά, δείχνοντας πως υποστηρίζουν τα λόγια του και μερικοί βγήκαν στο μπαλκόνι γελώντας και χαιρέτησαν τα πλήθη ξανά.

Τα δυστυχή πουλιά, που πετούσαν αργά πάνω απ' την εικόνα του αίσχους, αρρώσταιναν τρεκλίζοντας στον αέρα και ψοφούσαν. Μπεκάτσες μάρσαραν αργόστροφα κι απομακρύνονταν ταραγμένες, μακριά απ' τα σκοτεινά, δυστυχισμένα πλήθη.

Μάτια ανθρώπινα, τώρα, ακολουθάν τα πετούμενα με φθόνο κι οι καρδιές νοσταλγούν χώρες πλούσιες και καλοπέρασες που γι' αυτές έχοννε κάποτε ακούσει, από ανθρώπους που κατάφεραν και ξέφυγαν.

Τα εξόφθαλμα βλέμματα ευθυγραμμίζονται με τη φωνή που μαστιγώνει το χώρο, πρόστυχη και παραπλανητική και τ' αυτιά διψούν ν' ακούσουν πως οι φτωχοί θα πάρουν, θα χορτάσουν, θα εκδικηθούν, θα

γαμήσουν.

Μια θάλασσα ζητιάνων κυματίζει ανησυχητικά, με στόματα διάπλατα ανοιχτά στις κορφές των ψηλών κυμάτων. Απλώνουν τα χέρια τους αρπαχτικά, όσο μπορούν ψηλά στον αφρό, μα το χρήμα γελάει, κοιμισμένο βαθιά μέσα σε άλλες, αβυσσαλέες τσέπες.

Κατραμισμένα, μαύρα είναι τα κορμιά και τα δόντια αιχμηρά και ορθάνοιχτα. Τα τορνευτά, σαρκώδη χείλη, δεν είναι αποτέλεσμα αισθησιακής χειρουργικής. Καμπυλωθήκαν και σμιλεύτηκαν έτσι, απ' τ' ακατάπαυστα τσιμπούκια της νταβατζωμένης, πουτανίσιας ζωής.

Άσπροι κι αμόλυντοι σαν το βαμβάκι οι υπουργοί, κουνάνε τα υψωμένα χέρια τους, υπνωτίζοντας το χαρέμι της απόγνωσης και γελούν κι εξαπατούν ασυγκράτητα, όλο χαρά.

3

Ήτανε σ' αδιέξοδο σκοτεινό κι ανυπέρβλητο αυτό τον καιρό κι η καρδιά του αισθανότανε τις ζωές ολονών να πηγαίνουν χαράμι. Σήκωσε τα μάτια του ψηλά για να μην κλάψουν και το βλέμμα του συνάντησε την εικόνα του Παντοκράτορα.

Έσκυψε. Άπλωσε το χέρι του και πήρε άμμο κι ένοιω-

σε το χέρι του να γίνεται άμμος ανάμεσα στ' αναμμένα κεριά. Στο αδύναμο φως εικονίστηκε ο θάνατος, συνοδοιπόρος απ' την αρχή των πάντων, οικείος συνταξιδιώτης. Ο νεαρός άντρας χαμογέλασε για μια αμελητέα στιγμή, το πικρό χαμόγελο που του 'χε χαρίσει η σκάρτη ζωή.

Μέσα στη μισοφώτιστη εκκλησιά, ήξερε πως ήταν ο τελευταίος που είχε ανάγκη παρηγοριάς, παράδοξα όμως, ήταν εκεί μέσα μόνος. Αφουγκράστηκε. Δε στεκόταν κάτω από προβολείς, ωστόσο, στη σκοτεινή γωνιά που τον φιλοξενούσε, οι ύπουλοι ψίθυροι τον βεβαίωναν ότι αυτό που ζούσ' εκείνη τη στιγμή, ήταν κάτι σαν ανάκριση.

Βγήκε απ' τη σκιά και κρατώντας τη σκούπα, μίλησε καθαρά, κοιτάζοντας μια από δω και μια από κει.

«Ξέρω πως εκφοβίζετε τους φτωχούς ανθρώπους που έρχονται εδώ και τους λυπάμαι και σκέφτομαι, πού καταντά ο άνθρωπος!» Έπαψε για μια στιγμή κι αφού δε βρήκε ανταπόκριση, συνέχισε. «Είναι η ταπείνωση, που με φέρνει να σκουπίζω το πάτωμα που πατάνε. Και η έχθρα για σας».

Άκουσε ένα γέλιο κι όταν έστρεψε τα μάτια του προς τον ήχο, πρόλαβε να νοιώσει τους αγίους να σιάζονται στην πρότερη θέση τους μέσα στις εικόνες.

«Βλάκα», άκουσε από μιαν άλλη γωνιά κι έκλεισε τα μάτια του.

«Θα βρω τον τρόπο να τους αποσπάσω από τη δού-

λεψή σας», είπε. Έσκυψε το κεφάλι του, ταπεινός σα σκόνη και σκούπισε.

Άκουσε να τον φτύνουν αλλά δε γύρισε.

Μια φωνή σκληρή και ξετσιπωτή σα πληρωμένη δικαστική απόφαση, φώναξε: «Όταν γεράσεις και συ, θα δεις αγγέλους να μαζεύονται γύρω σου. Και μετά δε θα το παίζεις πια ξύπνιος. Θα μας δεις να ερχόμαστε, εμάς τους αγίους».

Κάποιος τον έσπρωξε και κάποιος τον άρπαξε και τον τράβηξε. Αμύνθηκε κι ανταπέδωσε και σπρώχτηκε δυνατά, από πολλά χέρια και σύρθηκε στη σκόνη που μόλις είχε στοιβάξει. Έφτυσε σάλιο με αίμα αλλά χαμογέλασε κι άνοιξε το χέρι του για να βρει μέσα ένα κομμάτι παπαδίστικο ρούχο και λίγες τρίχες από μούσι μαύρο και μακρύ. Κοίταξε τις εικόνες κι όλοι μέσα 'κει, δείχναν ταχτοποιημένοι κι απόμακροι.

Μόνον ένας άγιος την είχε πατήσει και πήδησε σε λάθος κάδρο. Ασφυκτικά στριμωγμένος τώρα, δίπλα στον αρχικό κάτοχο, προσπαθούσε να φαίνεται αξιοπρεπής και σεβάσιμος.

Ο Ήττα γέλασε και το γέλιο του αντιλάλησε σαν πουλί, πανηγυρικό και δικαιοφόρο. Τσάκωσε τ' άδειο κάδρο, το 'σφιξε κάτω απ' τη μασχάλη και πήρε το δρόμο, κοιτώντας πίσω του και γελώντας ξανά και ξανά.

«Τι είναι μια ανοιχτή αγκαλιά;... Μια αγάπη που περιμένει ανταπόκριση!...» κλαψούριξε ο ευσυγκίνητος όγλος και σκούπιζε τα βουρκωμένα του μάτια καθώς ο πρωθυπουργός έσκυβε, σα μια μεγάλη φωλιά, για όλο τον κόσμο.

Μόρφαζαν όλοι δακρύβρεχτοι, περιμένοντας το παραδοσιακό ξανθωπό κοριτσάκι να τρέξει, κάνοντας την υπόσχεση πραγματικότητα.

Και το κοριτσάκι ξεχώρισε ανάμεσα στους απρόσωπους άλλους, τρέχοντας σε αργή κίνηση προς το μέρος του, μεταφέροντας την πνοή και το όραμα.

Πέρασε μπροστά απ' τα δακρυσμένα πρόσωπα κι έτρεξε προς την αγάπη και τ' ανοικτά χέρια, που προστάτευαν εγκάρδια όλη τη χώρα.

Κι ο πρωθυπουργός που γέλαγε γλυκά σα να περίμενε το δικό του παιδί, κατάπие ξαφνικά το γέλιο του, μόλις κατάλαβε ότι προς το μέρος του ερχόταν ένας νάνος με περούκα.

Του ήρθε να ξεράσει, μα συγκρατήθηκε και με φωνή που φανέρωνε δυσπεψία, ψιθύρισε μορφάζοντας συγχρόνως προς τις κάμερες, το δύσκαμπτο, ηλεκτροσυγκολλημένο του χαμόγελο: «Τι ζητάς; Λεφτά; Δόξα; Φιλία; Κατανόηση;»

Ο νάνος χαμογέλασε γλυκά σαν κοριτσάκι μα σφύριξε φοιχτά σα φίδι, ένα πακέτο μίσους, μέσα στο αυτί

του άλλου.

«Έρχομαι σαν εκπρόσωπος των απολυμένων του εργοστασίου Σέλμπρεξ και φέρνω ένα μήνυμα. Να ξέρεις ότι αν δεν τους δώσεις πάλι τη δουλειά τους, θα σου γεμίσουνε κρέας όλες τις τρύπες που διαθέτει το κτηνώδες τομάρι σου, τόσο ασφυκτικά, που θα μοιάζεις με μπάλα του μπάσκετ».

Ο πρωθυπουργός τον χάιδεψε απαλά στο μάγουλο λέγοντας: «Πες τους πως αύριο θα 'ναι νεκροί αυτοί, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους». Κοίταξε δεξιά του χαμογελώντας και μετά του τσίμπησε το μάγουλο. «Σε βεβαιώνω πως έχει έρθει ήδη ασθενοφόρο να σε παραλάβει», είπε. «Κανόνισε να 'σαι συνεργάσιμος, γιατί σε δέκα λεπτά καταφθάνει και νεκροφόρα».

Ο νάνος έκανε να παραπονεθεί πως είναι ένας απλός αγγελιοφόρος μα η φωνή του θάφτηκε μέσα στα ουρλιαχτά και τις επευφημίες καθώς χέρια πολλά απλώθηκαν προς το μέρος του και τον απέσυραν, παρά τη θέλησή του, για να τον αποθέσουν σ' ένα ευρύχωρο και κρυφό μέρος όπου θα μπορούσαν να τον σπάσουν στο ξύλο με διακριτικότητα. Καθώς το κορμί του απομακρυνόταν απρόθυμα, ο πρωθυπουργός του έγνεφε και τον χαιρετούσε γλυκά και μετά ξεκίνησε να μιλάει. Φώναξε πλατιά και τα χέρια του άνοιξαν και όρισαν το πλάτος μέσ' το οποίο η φωνή του ήταν ακουστή.

«Είστε η μεγαλύτερη θάλασσα...» είπε και τα ουρλιαχτά γύρω του, διέσχισαν κάθε απόσταση, η έκσταση

μαστίγωσε ανήθικα κάθε κρυφό καταφύγιο.

Πίσω από δυο αρχιδογλύφτες που χειροκροτούσαν ασταμάτητα, τα μάτια του πρόλαβαν το αιμόφυρτο πρόσωπο του νάνου και μετά από λίγο, πέντε μέτρα μακρύτερα, το σώμα του νάνου φάνηκε ξανά, να σπαρταράει και να στοιβάζεται, δίπλα σ' ένα άλλο κακοποιημένο τομάρι.

«...κι εγώ ναυαγός, χορευώ στην κόψη του ψηλότερου κύματος, σκοτεινός και γυμνός και μεθυσμένος», γκάριξε ο ηγέτης και τα λαμέ κομφετί ξεχύθηκαν γύρω του.

Τα κοπρόσκυλα της εξουσίας αμόλησαν ροξ μπαλόνια που σηκώθηκαν γλυκά στον ουρανό, διαφημίζοντας τη «Χριστιανική Πλουτοκρατία» κι ο ηγέτης παρακολούθησε για λίγο νοσταλγικά την αναπάντεχα μικρή διαδρομή τους καθώς ένας, δύο, τρεις πυροβολισμοί έπεσαν, τα μπαλόνια έσκασαν και η κομματική φαντασμαγορία εξανεμίστηκε.

Τα ίδια χέρια λοξοδρόμησαν ανάμεσα στον κόσμο, ο νάνος εντοπίστηκε κρατώντας πιστόλι, τα χέρια τον χτύπησαν αλύπητα, οδηγώντας τον ένα βήμα κοντύτερα στο θάνατο.

Ο πρωθυπουργός τους κοίταξε όλους κι όλοι του φάνηκαν ξένοι. Όταν δεν τους αναγνώριζε τους μισούσε λιγότερο κι η ψυχή του ησύχασε.

«Οι δικοί μου άνθρωποι», ειρωνεύτηκε η φωνή μέσα του. Τους κοίταξε απογοητευμένος να πηγαиноέρονται σαν ανεγκέφαλα έντομα. Αποχωρούσαν πάντα φτωχό-

τεροι κι όμως πάντα ξαναγύριζαν, για να παίξουν στο καζίνο των κομμμάτων και να πάρουνε τ' αρχίδια ολωνών.

«Οι αγαπημένοι άνθρωποι κρύβουνε φθόνο όταν μαθαίνουν τη χαρά μας και στις κακές στιγμές παρατηρούν στενά και σιωπηλά αλλά περνούν ανέγγιχτα, σα γλάροι ζητιάνοι, πάνω και γύρω απ' τη φουρτουνιασμένη ψυχή μας», φώναξε με φωνή τώρα ραγισμένη.

Κοίταξε τα χέρια του κι ένοιωσε πως η κρίση του, κάποτε αχρωμάτιστη και ακέραια, τώρα έμοιαζε σα μια παλέτα μπουρδέλο, γεμάτη πολύχρωμες πουτάνες λαδομπογιές. Όλα ήταν πουλημένα. Όλα αγορασμένα. Επιβεβαιωμένα, πριν να γίνουν, με χειραψίες που τις ενθάρρυναν αυτά τα βρώμικα, τα δικά του χέρια. Τα κοίταξε και αργά αυτοκυριαρχήθηκε κι αυτά σταμάτησαν να τρέμουν και τα σήκωσε και μ' αυτά χαιρέτησε το λαό.

Πεινούσε πια και ήθελε να φύγει και να φάει. Τα λόγια του βαθμιαία έχασαν τη στιλπνότητά τους και ξέπεσαν.

Κάποιος του πέταξε ένα τενεκεδάκι. Τον χτύπησε στο κεφάλι αλλά δεν κλονίστηκε. Κράτησε το κάγκελο σφιχτά και δεν τρέκλισε.

Πρέπει να 'ταν κονσέρβα τόνου, οσμίστηκε τα λάδια που τον πιτσίλισαν.

Προσπάθησε να σταθεί μ' αξιοπρέπεια και κάπως τα κατάφερε, αλλά μόλις το πανηγύρι τελείωσε κι έμεινε

μόνος σ' ένα δωμάτιο, κατέρρευσε. «Θεέ μου», είπε κι έπιασε το κεφάλι του.

Οραματίστηκε τη μακρινή Μογγολία, όπου οι άνθρωποι τρέχουν όρθιοι πάνω στ' άλογα, ένας εδώ κι άλλος μακριά εκεί, χαμογελαστοί και ακίνδυνοι, όχι χουφτωμένοι κι έκφυλοι όπως αυτά τα ανώμαλα κτήνη που συγκεντρώνονται και μουγκρίζουν, κάτω απ' τα πόδια του.

Η ψυχή του σφίχτηκε καθώς τους παρομοίασε ν' αλυχτούν σαν τα σκυλιά, που τρέχουν όλα μαζί και τραγουδάνε εύθυμα μέσα στη νύχτα, έτοιμα να κατασπαράξουν το ανυποψίαστο κρέας τους.

Σηκώθηκε, έσιαξε το σακάκι του και στύλωσε τα πόδια του αποφασιστικά. «Θεέ μου», είπε δοκιμάζοντας τη φωνή του μια οκτάβα πιο κάτω κι ακούστηκε λυπημένος αλλά ακμαίος.

Ξάφνου, εντόπισε τη φωτογραφία του να τον κοιτάει βλοσυρά, καρφωμένη στον τοίχο. Την κοίταξε κι αυτός με τον ίδιο τρόπο κι αιστάνθηκε βαρύγδουπος και καθοριστικός. Αιστάνθηκε μια ανάταση και μια υπέρβαση και πήρε φόρα και καβάλησε το κύμα.

«Θεέ μου!» γκάριξε ηρωικά κι άνοιξε πλατιά τα χέρια του, έτοιμος ν' καταπιεί τα εθνικόφρονα πλήθη, ξανά και ξανά.

«Ποιόν θα θέλατε να καλέσουμε;» ρώτησε λιπόψυχα, σαν αγωνιώδης κότα, η μέντιουμ και καταράστηκε μέσα της το καθίκι που την πρότεινε.

«Έχω συχνά και έντονα οράματα από την παιδική μου ζωή», δήλωσε ο πρωθυπουργός κοντεύοντας τα φρικιαστικά χαρακτηριστικά του στ' αναμμένα κεριά. «Θα 'θελα να καλέσουμε το μικρό μου εαυτό».

«Είναι κάπως δύσκολο», ψέλλισε η γυναίκα, βουρκώνοντας και σταδιακά καταρρέοντας.

Τα μάτια του έγιναν δυο διπλάσιες μπάλες από κίτρινο τυρί και τα δόντια του τρίφτηκαν μεταξύ τους αλέθοντας τα λόγια που βγήκαν από το στοματικό του τριβείο. «Μη μου πείτε πως δε γίνεται».

Η μέντιουμ είδε το τέλος της να πλησιάζει κι έκλεισε τα μάτια.

Σα να μην ήξερε από ποιόν να ζητήσει έλεος, στράφηκε προς τα βαριά, επίσημα έπιπλα και ύψωσε τα χέρια της.

«Μείνετε ακίνητοι!» είπε και σα να διέκοπτε τις δραστηριότητές τους, συμπλήρωσε: «Μείνετε βουβοί!»

»Ο αέρας είναι γεμάτος μ' ένα συνοθύλευμα υπάροξων. Κάποιες ανθρώπινες, κάποιες όχι. Τις δένω απάνω μου, τώρα, για να μάθω τα μυστικά του παιδιού».

«Μαμά! Μαμά! Θέλω παγωτό!» ακούστηκε αναξιόπιστη, μέσ' απ' το στόμα της, μια ψευτοπαιδική φωνή που

κάπνιζε χίλια Μάλμπορο τη μέρα.

«Αυτή δεν είναι η παιδική μου φωνή. Αυτή είν' η φωνή του νάνου της εκδήλωσης!», είπε ο πρωθυπουργός με την κοκκινιστή, υπερτασική του μούρη. «Τι μπούρδες είν' αυτές;»

Κάθιδρη η γυναίκα, προσπάθησε να λεπτύνει περαιτέρω τη φωνή αλλά ακούστηκε σα λιωμένο ερπετό και παράτησε την προσπάθεια αμέσως.

«Ας ρίξουμε τις κάρτες Ταρώ», είπε, βλέποντας να χάνει το παιχνίδι. Ανακάτεψε η ίδια, έκοψε κι άπλωσε τα χέρια της προς το μέρος του, προτείνοντας: «Τραβήξτε ένα χαρτί».

Ο πρωθυπουργός πήρε και μ' έκπληξη αναγνώρισε το μοιραίο. «Ο θάνατος! Ο σκελετός με το δρεπάνι!» ψιθύρισε.

«Όχι! Δεν είναι ο θάνατος», προσπάθησε να πείσει η μέντιουμ, επιχειρώντας να δώσει μια τελευταία πνοή, σ' αυτή τη χαμένη, γι' αυτήν, υπόθεση. «Είναι ο σουβλατζής, που με το δρεπάνι του θερίζει το γύρο. Αυτό σημαίνει μεγάλη επιτυχία στη ζωή σας!»

«Τι σουβλατζής με το δρεπάνι; Τι μεγάλη επιτυχία; Είμαι ο πρωθυπουργός!» γκάριξε ο άλλος τρέμοντας ανεξέλεγκτα κι άρπαξε μια σαμπάνια, για να την κοπανήσει στο κεφάλι.

Η μεταφυσική γυναίκα διαιστάνθηκε τις προθέσεις του και ξεγλιστρώντας επιδέξια, τον πρόλαβε και του κάθισε στη μάπα το κηροπήγιο που τους φώτιζε.

«Γκλόνγκ!» τον χτύπησε το χάλκινο μαραφέτι, σβήνοντας τα κεριά πάνω στο ντενεκεδένιο κεφάλι, κάνοντάς το να χάσει την ευθυγράμμισή του κι ο στραβομούρης πρωθυπουργός ταβλαρώθηκε μονόμπαντα στο πάτωμα.

Ταχύτατη σα μπασκεμπολίστας η άλλη, καβάτζωσε τη γυάλινη μπάλα κι αποχώρησε αδέξια αλλά γρήγορα, ψιλοπαρασύροντας στην τεθλασμένη πορεία της, τα ιστορικά αντικείμενα που στέκονταν με περηφάνια τριγύρω.

«Κάποτε θα γνωρίσεις μεγάλη επιτυχία καρραγκιόζη. Θα γίνεις και πλανητάρχης και θα μακρύνει και το παπάρι σου», ούρλιαξε κατεβαίνοντας τη σκάλα

Ο μέγιστος πολιτικός καλιμπράρισε το κεφάλι του και μόλις τα μάτια του μπόρεσαν να κοιτάξουν συγχρόνως το ίδιο αντικείμενο, άρπαξε το τηλέφωνο και πήρε την προσωπική του φρουρά.

«Ναι, θα ήθελα να δώσω μια παραγγελία. Είμαι ο πρωθυπουργός στον πρώτο, εσωτερικό 000. Μια γαμιόλα που παριστάνει το μέντιουμ, μόλις την κοπάνησε απ' το γραφείο μου. ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΜΕ ΕΞΑΠΑΤΗΣΕΙ. Σπάστε της το κεφάλι με τη γυάλινη μπάλα. Ευχαριστώ».

«Παρακαλώ!» είπε με δουλοπρέπεια μια ζεστή, δολοφονική φωνή.

Πίσω απ' το κυριλομέταξο σεπαρέ που 'χε στηθεί στο μπαλκόνι για να χωρίζει τους εκλεκτούς ανθρώπους της ηγετικής κατοικίας από τα σιχαμένα βλέμματα του δρόμου, ο γιος του πρωθυπουργού κρατούσε σφιχτά το χέρι μιας μυστηριώδους γυναίκας.

Την κοίταζε γλυκά και μόνο για λίγο σταμάτησε να την αγγίζει, για να χτενίσει τ' ατίθασα, αρρενωπά μαλλιά του. Η κοκάλινη χτένα σύρθηκε ανατριχιαστικά πάνω στο λαμαρινένιο κρανίο, τραβώντας την προσοχή του Πρωθυπουργού.

«Κυρία μου, κάτι μου θυμίζετε», είπε βηματίζοντας προς το ζευγάρι.

«Μπα, δεν νομίζω. Είναι το πρόσωπό μου, που είναι τόσο συνηθισμένο. Είναι ένα απ' τα χιλιάδες πρόσωπα που προβάλλουν μέσα από τις ηρωικές λαϊκές μάζες» είπε η Γενική Γραμματέας του Κουμμουνιστικού Κόμματος προσπαθώντας να αποτρέψει την αποκάλυψη του αληθινού της σχεδίου. Το 'παιξε άνετη, αλλά καθόταν ανήσυχη με το γιο του και προσπαθούσε αργά αλλά υπνωτικά να τον προσηλυτίσει.

Ο μπάτλερ-σεφ στεκόταν, ακόμα σαστισμένος από πάνω τους, όταν ο νεαρός παρενέβη στην παραγγελία.

«Μπορούμε να φάμε κάτι ποιο εύμορφο; Ένα φιλέ μινιόν, ένα φουαγκρά;»

«Όχι!» απαίτησε εκείνη. «Πρέπει να φάμε μπλιγούρι

με σως από χαρούπι. Το φαί του λαού». Τράβηξε νευρικά μια τζούρα και συνέχισε.

«Ο λαός πρέπει να κυβερνά! Όχι το σκυλόψαρο ο πατέρας σου!»

Έσκυψε προς το μέρος του και του ζήτησε ν' αποδείξει την αγάπη του. «Αν είσαι με το ΚΚ πρέπει να τον καθαρίσεις!»

Τον γράπωσε απ' το μανίκι και τον διαβεβαίωσε: «Μπορείς και πρέπει να τον καθαρίσεις! Η λαϊκή βούληση οδηγεί το δίκαιο χέρι σου».

«Μα εγώ είμαι ξετρελαμένος μαζί σου και συ μου μιλάς με τόση σκληρότητα!» την ξάφνιασε ο νέος. «Ποιες είναι οι αληθινές σου προθέσεις;»

Η Γραμματέας ταράχτηκε, αλλά έμεινε πιστή στο σκοπό της.

«Καθαρά ερωτικές», είπε και συναντώντας το εξεταστικό, γεμάτο αμφιβολία βλέμμα του άλλου, «προθέσεις αγνές, απλές και ξεκάθαρες, σαν τα πρόσωπα των Βιετναμέζων γεωργών στο τσάι Λίπτον, τα πρόσωπα στην εορταστική συγκομιδή των ελαιώνων της Ελαίς, τα πρόσωπα των νεαρών καπιταλιστών του Νες Καφέ».

«Δυστυχώς δε με πείθεις», είπε ο νέος και πετάχτηκε σαν αϊλουρος στο σαλόνι, κλειδώνοντάς την μόνη της στο μπαλκόνι.

«Άνοιξέ μου, τσουτσέκι της Δεξιάς!» ούρλιαξε εκείνη βαρώντας το άθραυστο τζάμι.

Ο βαριεστημένος λαός που σερόνταν κάτω απ' το μπαλκόνι, την πήρε χαμπάρι. «Αχ καλέ, ένα πολιτικό πρόσωπο», είπε μια γριά κι έδειξε προς τα πάνω.

«Ε εσύ!», ακούστηκε απ' το πλήθος. «Τι έχεις να μας προσφέρεις; Κι εσύ σε μια οργάνωση δεν είσαι;»

Στάθηκε αμήχανη αλλά στητή και με πολιτικό αυτοματισμό, «Καλύτερη ιατρική περίθαλψη!» είπε.

Όλοι γέλασαν ανεξέλεγκτα κι απ' τα στόματα που γελούσαν, ακούστηκε: «Αυτές οι υποσχέσεις ψόφησαν εδώ και δεκαετίες. Οι γυναίκες μας έφυγαν και τα παιδιά μας, μάς φτύνουνε εδώ και χρόνια. Αλλά εμείς γελάμε! Μας βλέπεις;» και τα στόματα γέλασαν φριχτά και παρατεταμένα, σα σκυλιά που έχουν πάρει LSD.

«θέλουμε γαμίσια και αίμα» απαίτησε κάποιος υστερικά. «Έχεις να δώσεις;»

«Το αίμα του λαού είναι ιερό και αδιαπραγμάτευτο», είπε εκείνη με στόμφο και στ' αυτιά της ηττοπαθούς μάζας, ακούστηκε υπνωτισμένη και ανυπόφορη.

Μερικοί συνταξιούχοι που σέρονταν ρακένδυτοι, κυλίστηκαν στο χώμα σκασμένοι στα γέλια. «ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ;... Αυτό είναι καλύτερο κι απ' το Σύνταγμα! Όλοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο...» είπε ξεκαρδισμένος ένας τους και προσπάθησε να σταθεροποιήσει τη μασέλα κάποιου που πέθανε, μέσ' στο δικό του ξεδοντιάρικο στόμα.

Ο νεότερος απ' τους γέρους βούτηξε σ' ένα κάδο και μετά από λίγο βγήκε με την αγκαλιά φορτωμένη για

όλους. Σημάδεψαν σταθερά κι άρχισαν να πετάνε. Σάπιο πεπόνι, σακούλα με ψαροκόκαλα, μισοάδειο γάλα κακάο, κονσέρβα κομπόστα ροδάκινα.

Η σάφρων πολιτικός, αποφεύγοντας τη σύγκρουση με τα τενεκέδια, ξάπλωσε στο πάτωμα και κοίταξε τον ουρανό.

Ο χρόνος πέρασε αγωνιώδης και αργός καθώς τα μεγάλα, στατικά σύννεφα δεν την συνέδραμαν διόλου στη μοναξιά της.

Τα πουλιά περνούσαν ανάκατα με τις κονσέρβες ώσπου ο μπάτλερ-σεφ φάνηκε φωνάζοντας: «Το δείπνο είναι έτοιμο!» Απ' τη μισάνοιχτη πόρτα και κάτω από καταιγιστικά πυρά, η ΓΤ κατάφερε και μπήκε έρποντας στο σαλόνι από το οποίο, λίγο μετά, αποχώρησε όρθια και με αξιοπρέπεια.

7

Μέσα στο μυαλό του ένας ίσκιος σάλευε αναδεύοντας τα μηχανέλαια, μοχθώντας να εξελιχθεί σε σκέψη.

Βγήκε στο μπαλκόνι να μαζέψει λίγη ρίγανη κι οι πεταμένοι που τον είδανε, φώναξαν: «Νάτος, νάτος, ο πρωθυπουργός!»

«Αγαπημένοι μου συμπολίτες!» είπε κείνος και μετά

βλέποντας ότι είναι πεντέξι, μπήκε μέσα και τράβηξε τα πατζούρια.

«Σιχαμένε! Κοντεύουμε να ψοφήσουμε εδώ κάτω!» ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσε, πριν να τον πάρει ο ύπνος του δικαίου των πλουσίων.

8

Έβαλε την ουίσκη στο στόμα του και γύρισε συγκινημένος τα μυαλά του μέσα στο χρόνο. «Ήμουνα καλός χορευτής», αναπόλησε κι είδε τον εαυτό του να χορεύει. «Και πολλοί άνθρωποι με καλούσαν στα πάρτυ τους». Ρούφηξε και τα μηχανικά του μάτια βούρκωσαν. «Γνώρισα πολλές γυναίκες», ανατροφοδοτήθηκε βλέποντας τις γυναίκες γυμνές μέσα στο ποτήρι του.

Δάκρυσ' ένα δάκρυ και η εικόνα έφυγε. «Καμιά τους δεν άξιζε τίποτα», υποκρίθηκε και το ποτό φουρτούνισε μέσα στο χέρι του. Η ανάμνηση της αποτυχίας τον βραχνύκλωσε.

Το στόμα του άνοιξε και η χαμαιλέοντια γλώσσα του τινάχτηκε και παγίδεψε τους βαριούς δείκτες του μεσοπολεμικού, χειροποίητου ρολογιού.

Οι δείκτες για λίγο σταμάτησαν, μα μέσα στο χρόνο που κυλά ασυγκράτητος, πίεσαν αναπότρεπτα και

μοιραία και τον ανάγκασαν να τραβηχτεί και να πισωπατήσει καταρρέοντας μέσα στην ηγετική πολυθρόνα. Έσφιξε τα χέρια του στους βραχίονες του επίπλου, τύλιξε τη γλώσσα με τάξη μέσα στη βαθιά στοματική του κοιλότητα και μετά μορφάζοντας επίπονα, προσπάθησε να τινάξει απ' τη ράχη του τις δυσβάσταχτες ευαισθησίες, καθώς άκουσε κάποιον να μπαίνει.

«Μάνα! Λιθάρι στις ζωής τα θεμέλια, λιθάρι και στη σκεπή της!» ορθώθηκε κι είπε, ανοίγοντας αρχηγικά την αγκαλιά του.

Εκείνη μόρφασε με απροθυμία. Πήρε δραματικά το πρόσωπό του στα χέρια της και το 'φερε μπρος στα ψευτοβουρκωμένα της μάτια.

«Μια ζωή ολόκληρη σε υποστήριξα και σε ψήφισα δαγκωτά κι έδωσα την ψυχή μου για σένα κι εσύ στεκόσουν μπροστά μου ψευδής και είρων - ένας γνωστός άγνωστος. Τώρα, κόψε τις πολιτικές μαλακίες, γιατί δε σε παίρνει!» κατέληξε απαιτητικά.

«Εγώ σου 'χα πει κάποτε, πως προτιμώ να σε δω πουτάνα παρά πολιτικό σαν τον μπαμπά σου και το κοπάδι των ηλιθίων που κοιτούσαν κακόβουλα, μέσ' απ' τα κάδρα του γραφείου του, αλλά εσύ με μισούσες ανεξήγητα και βαθιά και κατάντησες, ό,τι σιχαίνομαι».

«Σε μίσησα κάποτε μα τώρα προσπαθώ να σ' αγαπήσω», μοιρολόγησε συντετριμμένος κι εκείνη τράβηξε ξαφνιασμένη τα χέρια της και η συγκίνηση τον έκανε να γυρίσει προς το μπαλκόνι για να κρύψει το πρόσω-

πό του απ' αυτήν.

Γέλασε πίσω απ' την πλάτη του. «Τώρα πια μου προκαλείς αηδία», γρύλισε αδίστακτα κι εκείνος έσφιξε την κουρτίνα για να μπορέσει να σταθεί.

«Τώρα πια είμαι Αριστερή. Κι ακόμα περισσότερο, είμαι Ερωτευμένη με τον Αρχιεπίσκοπο Ιερόδουλο» – άρπαξε την ευκαιρία να τον μαχαιρώσει με τα φαρμακερά της λόγια, όσο δεν την κοιτούσε κατά πρόσωπο.

Γύρισε, την κοίταξε πισωπατώντας βιαστικά και ακατάστατα και τα γουρλωμένα μάτια του ζουμάρισαν στα μούτρα της.

«Γιε μου, πού πας;»

«ΜΑΝΑ ΘΑ ΠΑΩ ΣΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ!» τσίριξε υστερικά το παλικάρι.

Εκείνη τρεμούλιασε ταραγμένη αλλά αυτοσυγκεντρώθηκε και το 'παιξε χαλαρή. «Κάπως σε δίεση μου ακούγεσαι. Για πιάσ' το μια οκτάβα παρακάτω...»

«Θα πάω στα κανάλια» είπ' εκείνος, λίγο πιο συγκροτημένος.

ΣΛΑΤΣ, τον χαστούκισε δυνατά. «ΣΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ;»

Τον κοίταξε σα να 'βλεπε σκατά. «Τους βλέπω ήδη να σε ξεσκίζουν. Σαν πορνογραφημένη καμήλα που διασχίζει την καυτή έρημο ανάμεσα σε χίλιες ορθόπουτσες σαύρες. Κάπου στη μέση, θα σου κάνουν το τραπέξι και μετά θα σου κάνουν το κρεβάτι και το γαμήσι θα είσαι εσύ», εικονογράφησε μειδιώντας διεστραμμένα.

Πήρε την τσάντα της κι άνοιξε την πόρτα. «Σιάξ' το

κορμί σου και προχώρα. Προχώρα ίσια προς το μπαλκόνι. Πάντα υπάρχει κόσμος που περιμένει από κάτω. Να του μιλήσεις ή να πέσεις».

Κατεβαίνοντας τη σκάλα, γέλασε βαθιά και παρατεταμένα, ένα γέλιο φορτωμένο με φρικιαστικά ακουστικά εφέ. Τα τακούνια της σκορπούσαν στο χώρο τον προθανάτιο ήχο τους, κρατώντας ρυθμό κηδείας, σα να του πρότειναν να τα τινάξει.

Ο ίδιος ρυθμός, θυμήθηκε, που αποτέφρωσε τελικά και τον ρομποτικό του πατέρα, μετά από ένα βράδυ γεμάτο ουίσκι και δάκρυα. Και μετά, μόνο στάχτες και η μυρωδιά του καμένου μηχανέλαιου.

Έκλεισε τ' αυτιά του για να μην ακούει, μα το δεξί του χέρι άρχισε να τρέμει και να πηγαινοέρχεται ανεξέλεγκτο. Το αριστερό χέρι προσπάθησε να το καταπνίξει αλλά δεν τα κατάφερε κι έπεσε αδύναμο και ξερό. Το δεξί, σπαρταρώντας ακόμα, άρπαξε το τηλέφωνο και το σήκωσε για παραγγελία.

9

Ανάμεσ' από βροχές κι από σύννεφα, ο Θεός παρακολουθούσε πικραμένος. Είχε οραματιστεί τον κόσμο σαν ένα καλύτερο μέρος. Ποτάμια από μέλι θα έρεαν χωρίς

σταματημό κι ο ήλιος θ' ανέτειλε ανάμεσα σε βουνά από ρύζι.

Είχε ένα όραμα και μια αφετηρία μα όλη αυτή η ομορφιά, μετασηματίστηκε ξαφνικά σ' αυτό το καπιταλιστικό μπουρδέλο που αναπτυσσόταν μέσα και γύρω απ' το σπίτι του Πρωθυπουργού.

Έσκυψε κι είδε τον τόπο κατάφορτο με κορδέλες κι εκτινασσόμενα κομφετί και φωταγωγημένα συνθήματα γεμάτα υποκρισία και φρίκη. Εκτυφλωτικοί προβολείς, φώτιζαν αφύσικα κάθε αξιοποιήσιμη γωνιά. Μπλε πίδακες και κόκκινες φυλλωσιές, σε μια καρτουnistική παράσταση που εξελισσόταν χωρίς κίνηση και αστεία, γεμάτη σκατά και αυτοσυντήρηση.

Μέσα στο Πρωθυπουργικό σαλόνι, τα πράματα φαινόταν ανθρώπινα και πολιτισμένα. Κάτω απ' τους χρυσούς, στριφογυριστούς πολυελαίους, οι καλεσμένοι έδειχναν να κινούνται με ευγένεια και χάρη. Τα φαγητά σερβιρίστηκαν κι ήδη σπρωχτήκαν βαθιά μέσα στις τιγκαρισμένες κοιλιές, που τώρα αναζητούσαν την τέχνη, για να ξεχαστούν και να χωνέψουν.

«Πιάσε κάτι από Κάραγιαν ρε μαλάκα!», ακούστηκε να παραγγέλλει ο Υπουργός Στοιχειώδους Πολιτισμού στο γέρο βιολιστή, που υποκλίθηκε ευγενικά και στήριξε το εργαλείο της καρδιάς του κάτω απ' το πικραμένο του χαμόγελο.

«Σιχαίνομαι τους καλλιτέχνες!» εκμυστηρεύτηκε ο παραγγέλων. «Είναι ουτοπιστές! Σαν ευαίσθητες πουτάνες

που ελπίζουν να τους επιστραφεί η παρθενιά τους από το Υπουργείο Υγείας. Αλλά το καλλιτέχνημα... δε μ' αφήνει ποτέ αδιάφορο!» αυτοεξιλεώθηκε και συγκινημένος απ' τη μουσική, σήκωσε το ποτήρι για να ευχηθεί στους κτηνάνθρωπους που τον πλαισιώναν.

Ο Υπουργός Γεωργίας και Κτηνοβοσείας έβγαλε μια μισοπεθαμένη κότα απ' την εσωτερική τσέπη του φράκου του και μ' ένα σουγιά, της έκοψε το λαρύγγι κι έριξε λίγο αίμα στο ποτό του.

«Θεέ μου!» αναστέναξε. «Μου λείπει η κυνηγετική περίοδος». Σήκωσε το χέρι του ψηλά κι ανάμεσα στα μάτια και τον πολυέλαιο, το ποτήρι του κρυστάλλισε πρισματικά.

«Μερικές φορές δε μπορείς να καταλάβεις πού τελειώνει το αίμα και πού αρχίζει το κρασί», φιλοσόφησε νοσηρά και κινήθηκε προς μια άλλη ομάδα ομολόγων, που με φωνές κουρασμένες από την αέναη καταδίωξη της ανεργίας και της εγκληματικότητας, φαινόταν να συζητούν με πάθος, τα σοβαρά προβλήματα της κυβέρνησης.

«Οι καλλίφωνες γυναίκες κάνουν τα καλύτερα τιμπούκια» έλεγε ο Υπουργός Εμπορίου Λευκής Σαρκόσ κι όλοι συμφωνούσαν γκαρίζοντας όλο χαρά κι ο Υπουργός Εξουδετέρωσης Άλλων Θρησκειών πρότεινε εναλλακτικά: «Η δικιά μου καπνίζει δυο πακέτα τη μέρα, αλλά κελαηδάει απ' τον κόλλο!».

Όλοι γέλασαν συντροφικά κι ο Υπουργός Σεξοτουρι-

σμού συμπλήρωσε αινιγματικά: «Εγώ αγόρασα ένα καναρίνι πενήντα κιλά και κάνει τα καλύτερα τσιμπούκια στην υφήλιο!» Γέλασαν αναίσχυντα σαν όρθια γουρούνια, μα η πόρτα άνοιξε και το μούτρο τους έσφιξε, γιατί μπήκε μέσα ο πρωθυπουργός.

10

«Καλησπέρα κύριοι», είπε και βάδισε δραστήρια προς την τουαλέτα.

Παρά τη φρίκη που χόρευε γύρω του, ένοιωθε χαρούμενος σα μουσικός. «Γκλαν-γκλαν», έπλεκε τις χορδές και κινούσε τα νήματα κι η καρδιά του μπαλόνιαζε και χτυπούσε όλο και δυνατότερα, μέχρι που το τραγούδι του ακουγόταν ανυπόφορο, σα κάλαντα απ' την κόλαση, τραγουδισμένα από φοροεισπράκτορες, μπροστά στις πόρτες των φτωχικών, ανεχέδωρων ανθρώπων.

Τα βλέφαρα του κόσμου ξάπλωναν βαριεστημένα, αυτός όμως ανακύνωνε τον ίδιο σκοπό, ασταμάτητα. Φαγώσιμα πετάγονταν προς το μέρος του και χτυπούσαν στα μούτρα του, μα αυτός αδιάφορος συνέχιζε, γιατί ένοιωθε πως αν η μουσική τελείωνε, το πρόσωπό του θα έλιωνε μέσα στις μνήμες των παραπλανημένων ανθρώπων κι η καρδιά του θα σταματούσε για πάντα.

Τσίτωσε το σακάκι του και στάθηκε στητός και γενναίος, αποτινάσσοντας την ηττοπάθεια.

Ήταν το μεγάλο μουσικό κουτί κι επέπλεε επιδέξια στα ρηχά νερά αυτής της βαθιά καλλιτεχνικής, θαλάσσιας χώρας. Γι αυτό κι η τέχνη της φρίκης είχε φυσήξει τα πανιά του, ανυψώνοντάς τον και τοποθετώντας τον στο ψηλότερο βάθρο.

Κοίταξε τον καθρέφτη και χαμογέλασε για μια στιγμή φιλήδονα, όμως όταν η ύφανση του ναρκισσισμού έχασε την πυκνότητά της, συνειδητοποίησε πως το πρόσωπό του έμοιαζε με φρεσκοσαπισμένο ροκφόρ.

Τύλιξε τα χέρια γύρω απ' το λαμό του και τον έσφιξε όσο μπορούσε περισσότερο. Τα μούτρα του κοκκίνισαν αλλά η μετάλλαξη συνεχιζόταν κανονικά. Μπροστά στα γουρλωμένα του μάτια, μεταμορφωνόταν σε Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Έπεσε κάτω με θόρυβο, προσπαθώντας μάταια να αποκολλήσει το στιγμιαίο, αυτοφυές του μουστάκι.

Η πόρτα άνοιξε απότομα κι ο Υπουργός Ρατσισμού και Εξολόθρευσης Αλλοδαπών, φώναξε με αγωνία: «Θεέ μου! Μεταλλάχθηκε!»

Δυο-τρεις τον πλάκωσαν στα χαστούκια μα μόλις συνειδητοποίησαν τη ματαιότητα της προσπάθειάς τους πισωπάτησαν κοιτώντας με φρίκη.

«Πρέπει να βρούμε πορτοκαλί ρούχα!» ούρλιαξε υστερικά κάποιος και σα σε διαγωνισμό ταχύτητας, όλοι άρχισαν να ξεφορτώνονται το ροζ κυβερνητικό

ρουχισμό.

Ξεβράκωτος, ένας διαγωνιζόμενος, τράβηξε το πορτοκαλί τραπεζομάντιλο, αραδιάζοντας τα φαγητά στο πάτωμα και το στριφογύρισε σα Ζορρό, σκεπάζοντας μ' αυτό το πλαδαρό του τομάρι. Επιδέξιος ένας άλλος γυμνιστής, πρόλαβε ν' αρπάξει τη μια γωνία του υφάσματος και να κόψει ίσα-ίσα ένα σφιχτό τσεμπέρι. Ένας τρίτος προσάρμοξε αδέξια στο γυμνό του στήθος, ένα πορτοκαλί σουτιέν.

Μέσα σε τεχνητούς καπνούς που πάντα πλαισίωναν το αενάως ασαφές πολιτικό σκηνικό, η Ηγετική Ομάδα του «Αγοραίου Ψευτοσοσιαλισμού», παρουσιάστηκε μετά από λίγη ώρα, πλήρης στο μπαλκόνι.

Ο Αρχηγός της, που πλέον είχε απολύτως μορφοποιηθεί, σωματικά και ιδεολογικά, στάθηκε μπρος και άπλωσε τα χέρια χαιρετώντας τα πλήθη.

«Τελικά βγήκε η Αντιπολίτευση!» διαπίστωσαν μερικοί ψηφοφόροι κι άρχισαν να γελούν και να ουρλιάζουν χαρούμενοι, μεταδίδοντας τη διάθεση για διασκέδαση στα παλλόμενα πλήθη.

«Ο πρωθυπουργός υποσχέθηκε τη νομιμοποίηση του χασίς! Εσύ τι δίνεις ρε σκάρτε;» γκάριξε κάποιος αναποφάσιτος.

«Δώρο χαρτάκια για στρίψιμο, για όλους τους συνταξιούχους!» έδωσε ο Αρχηγός κι έφαγε άμεσα μια ριπή μουχλιασμένους χουρμάδες και λίγο γιαούρτι που έσκασε σουβαντίζοντας τ' αυτή του.

«Και μισό κιλό χασίς για κάθε αριστούχο μαθητή λυκείου!» συμπλήρωσε πονεμένα, επιχειρώντας ν' αποφύγει τα μεταλλικά αντικείμενα.

Ένας τενεκές τον βρήκε στο μέτωπο και τον έκανε να ξαλιστεί και να σκύψει. Μαζί του έσκυψε όλο το επιτελείο κι αυτός με το πορτοκαλί σουτιέν τον πρόγκιξε με άγχος. «Δώσε! Δώσε κι άλλο!» του είπε, ενώ την ίδια στιγμή, μια πετσέτα του σκούπιζε τα αίματα απ' το μέτωπο και κάποιο χέρι του ψέκασε αιμοστατικό.

«Μισό κιλό χασίς ή επίδομα θέρμανσης για όλους!» διόρθωσε προβάλλοντας το πρόσωπό του πάνω απ' το κάγκελο και μετά από μια στιγμή αμηχανίας, όλοι χειροκρότησαν.

«Δεν έχω πια σπίτι... Θα πάρω το χασίς!» είπε κάποιος κλαίγοντας και γελώντας.

«Μια πουτάνα μού είχε πει πως είμαι αριστούχος!» προαυνανίστηκε νοσταλγικά ο γηραιός διπλανός του.

11

Ένας νάνος ήρθε μέσα στα όνειρά του.

Η φωνή του ήταν παιδική αλλά το σώμα του ήταν ντυμένο με κουστούμι και γραβάτα. Ήταν χοντρός και γέρος αλλά μετά από κάποιες αδρές, ονειροκίνητες δι-

ορθώσεις, ο νάνος έγινε ο ίδιος ο πρωθυπουργός όταν ήταν παιδί.

Έδειξε με το μικρό του χέρι τον ουρανό κι ο ουρανός έγινε απρόσμενα σκοτεινός και δυσοίωνος - χθες ήταν όλα καλά, τώρα όλα είναι χάλια.

Το παιδί γέλασε κακόψυχα τρώγοντας παγωτό, το χέρι του άνοιξε μια πόρτα και στο άνοιγμά της, παρουσιάστηκε τρομαγμένος ο πρωθυπουργός.

Μια μικρή ομάδα δημοσιογράφων κινήθηκε γρήγορα προς το μέρος του. Έντρομος εκείνος, μέσα στ' όνειρό του, παρατηρεί ότι αντί για μικρόφωνα κρατούν παγωτά.

«Αγαητοί μου συμπολίτες...» ακούγεται να λέει προσπαθώντας να τους απωθήσει μα καθώς τους μιλά πλησιάζουν το πρόσωπό του με τα ηχοληπτικά παγωτά, τον πασαλείβουν κι αυτός ανταποκρίνεται προσπαθώντας να γλύψει, αλλά τα μάτια, τ' αυτιά και η μύτη του ασφυκτιούν, πασαλειμμένα μ' επάλληλες στρώσεις μπανάνας, βερίκοκου και στρατσιατέλας.

Ξύπνησε φωνάζοντας και σκούπισε τα μούτρα του στο μαξιλάρι.

Στο σιωπηλό ημίφως, νωπό το όνειρο ακόμα, διαλυόταν σε χλωμές μισοανύπαρκτες κορδέλες.

Όταν τα πάντα ησύχασαν, αιστάνθηκε μόνος. Σηκώθηκε και περπάτησε αθόρυβα στο γνώριμο χώρο, μέχρι που το χέρι του άγγιξε ένα χερούλι.

Η κρεβατοκάμαρα της γυναίκας του ήταν σκοτεινή

μα εκείνος, συχνός επισκέπτης, πλησίασε, ώσπου η εικόνα της ξεκαθάρισε και την είδε να κοιμάται, σκεπασμένη μέχρι το λαιμό.

Χαμογέλασε στην ομορφιά του δέρματός της και προσπάθησε να την ξεσκεπάσει.

Ήταν αδύνατον! Τα μάτια της παρέμεναν κλειστά μα όσο κι αν προσπαθούσε εκείνος να τραβήξει την κουβέρτα, εκείνη πάλευε να την κρατήσει ερμητικά σφραγισμένη πάνω της, σαν αγκωμένη μούμια.

Με ταυρομαχικές, μανιασμένες κινήσεις, σαν Ισπανός τορρέρο, απέσπασε τελικά την κουβέρτα που κυμάτισε ελεύθερη κι η γυναίκα, στριφογυριστή σαν κορίνα του μπόουλιγκ, έφερε καναδυο στροφές και στάθηκε όρθια με τα μάτια ορθάνοιχτα.

«Συγγνώμη», είπε. «Κοιμόμουν βαθιά».

«Δεν μπορώ να το πιστέψω», εξεπλάγη εκείνος. «Είσαι ντυμένη», είπε και κοίταξε επιπρόσθετα τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της.

«Είμαι υπνοβάτης μεγάλων αποστάσεων» επιχείρησε εκείνη, καθόλου πειστικά.

Προσπάθησε να βγει από τη φάση της παράνοιας και να συγκεντρώσει τις σκέψεις του, αλλά δεν τα κατάφερε. «Ψωμί, παιδεία, υδρα-γω-γεία», φώναξε δυνατά, προσπαθώντας να βρει διέξοδο μέσ' απ' τα λόγια του.

«Ο λαός δεν ξεχνά, τι σημαίνει δεξιά», ανταποκρίθηκε, τσιρίζοντας ότι να 'ναι εκείνη.

Έκλεισε τα μάτια του σε μια αγωνιώδη εγκεφαλική

προσπάθεια να βρει αυτό που πρέπει. «Γιαχνί, αιδοία, ελευ-θε-ρία» επιχείρησε να διορθώσει και μετά, καταλαβαίνοντας ότι λέει βλακείες, προσπάθησε να τη χαϊδέψει.

Καλόβολα και πονηρά η σύζυγος, άρχισε να ενδίδει. Παρά την αηδία της χαμογελούσε με τα μάτια κλειστά, ενώ ευχόταν να την πάρει ο ύπνος και να την κρατήσει καθ' όλη τη διάρκεια των εντριβών. «Θέλεις να κοιμηθείς μαζί μου;» του πρότεινε.

«Ναι!» ανταποκρίθηκε με λαγνεία εκείνος.

Έκλεισε τα μάτια της ξανά κι άρχισε να ροχαλίζει.

Αμήχανα ο πρωθυπουργός, έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε ν' ανταποκριθεί. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα έσκυψε από πάνω της και γκάριξε: «Θα 'θελα να 'ξερα μέχρι πού θα πάει αυτή η κοροϊδία!»

Η γυναίκα τον κοίταξε φρικαρισμένη. Ήθελε να τον φιλήσει μ' ένα φιλί που θα τον άφηνε νεκρό και χαμογέλασε ερωτικά προς το μέρος του, μα ξάφνου, μέσα στο μισοσκοτάδο, συνειδητοποίησε πως το θέαμα που το παραμορφωμένο του πρόσωπο παρουσίαζε, ήταν αποκρουστικό.

Ο πρωθυπουργός, είχε αρχίσει να μεταμορφώνεται.

Του έσφιξε τη μύτη, μετά του τράβηξε δυνατά τα αυτιά. Μάταια!

Τον χαστούκισε στο πρόσωπο και το μισό μουστάκι που είχε φυτρώσει, αποκολλήθηκε. Η φαλάκρα άρχισε να γίνεται έντονη αλλά με μερικά ακόμα χαστούκια, η

μεταμόρφωση υποχώρησε και τελικά ακυρώθηκε.

Ταπεινωμένος, έπεσε στα γόνατα και έκλαψε με λυγμούς.

«Δε σου άρεσαν όλ' αυτά που σου πήρα; Το χρυσάφι; Τα χειροφιλήματα από χίλιους γλείφτες;» ρώτησε με την τραγική του φωνή να ηχεί συντετριμμένη.

Εκείνη στάθηκε από πάνω του, κάθετη σαν ουρανοξύστης.

Ακλόνητη μα ξεμαλλιασμένη και στρουφνή σαν πατσούρα καρυάτιδα, άνοιξε το πικρό της στόμα. «Σιχάθηκα τις αλλαγές σου. Και οι δυο μούρες είναι το ίδιο σκατά. Για μένα είσαι απλώς η προσωποποίηση της εξουσίας».

Απομακρύνθηκε, κάπου μέσα στον ασαφή, νυχτερινό χώρο. Άναψε τσιγάρο και μετά, το πρόσωπό της παρουσιάστηκε κατά το ήμισυ πίσω απ' το υγρό φύλλωμα μιας διακοσμητικής ακακίας. Τον άφησε να κλαίει, παρατηρώντας τον με βλέμμα σκληρό, μισοκρυμμένη στη σκιά και μετά βγήκε στο φως αγέρωχη κι εκδικητική.

«Θα 'θελα να 'μουν ανόητη και ισοπεδωτική, σαν όλους τους ηλίθιους που σε χειροκροτάνε. Αλλά δεν είμαι! Μπορώ να σε χειροκροτήσω. Αλλά με μίσος! Όχι με αγάπη!» είπε κι η φωνή της ακούστηκε βραχνή, σα φίδι που αρρώστησε απ' το ίδιο του το δηλητήριο.

Εκείνος, ακόμα στα γόνατα, τέντωσε το χέρι του προς το μέρος της και με το δείκτη του, την έδειξε. Το πρόσωπό του ήταν τώρα έμπειρο και σκληρό. «Το μέγεθος

της αγάπης, δεν μπορεί να μετρηθεί πριν από τη στιγμή του αποχωρισμού. Και θα μετρήσεις, ξανά και ξανά, μα δε θα μπορείς να ξαναγυρίσεις... Ο λαός δεν ξεχνά, τι σημαίνει Ω. ΡΙ. ΛΑ. », κατέληξε κάπως αβέβαια.

Τα ειρωνικά της χείλη χαμογέλασαν κι απ' το άνοιγμά τους έσταξε φαρμάκι. «Σε κάθε όφελος υπάρχει απώλεια», εκτόξευσε τον καπνό που είχε εισπνεύσει «και σε κάθε απώλεια υπάρχει όφελος», τον ξαναρουφήξε. Το χαϊρέκακο πρόσωπό της, κοίταξε με μίσος.

«Χάρη στην αηδιαστική σου ύπαρξη, γνώρισα έναν αληθινό άντρα. Τον άντρα της ζωής μου!» Το χέρι της βυθίστηκε στις σκιερές κούρβες του αιθέριου σουτιέν της και με θωπευτικούς ελιγμούς ανέσυρε ένα ραβασάκι. Το πέταξε στο πρόσωπο του άλλου.

«Θα 'ρθει να το πάρει», εξήγησε. «Αν είσαι άντρας ακόμα, σκότωσέ τον και θα μείνω μαζί σου. Αλλιώς το γυναικείο χέρι σου ας του δώσει αυτό το μήνυμα, για να 'ρθει να με βρει εκεί που θα τον περιμένω».

Τίναξε τις βαριές σκέψεις απ' τα ξανθά της μαλλιά κι ευχαριστημένη που δρομολόγησε με το δικό της τρόπο αυτές τις σατανικές εξελίξεις, περπάτησε υποτιμητικά με τα πόδια της και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Εκείνος έμεινε μόνος. Κοίταξε ημιθανής τη νεκρή φύση γύρω του κι έσκυψε τραγικά το κεφάλι. «Συγχωρείς, αναζητώντας την ανακούφιση της συγχώρεσης», σκέφτηκε συντετριμμένος. «Και μετά το μίσος έρχεται σε κύματα. Αναπότρεπτο! Ανεξέλεγκτο! Και πρέπει να

σκοτώσεις αυτούς που έχεις συγχωρέσει. Γιατί αισθάνεσαι κορόιδο».

Ηττημένος, βυθίστηκε στις αναμνήσεις.

Θυμήθηκε την πρώτη του κούκλα!

Είχε ρούχα πανέμορφα, σαν της Χιονάτης, μα το πρόσωπό της ήταν πανάσχημο. Μια τυφλή γιαγιά την είχε λαξεύσει με το σουγιά της ένα κρύο χειμώνα, στο ορεινό χωριό.

«Είσαι στ' αλήθεια τυφλή, γιαγιά;» ρωτούσε με τη μικρή, παιδική φωνή του κι η γιαγιά γελούσε αινιγματικά κοιτώντας το μικρό παιδί που ανήσυχο, στριφογύριζε την κούκλα στον αέρα. Τα ρούχα της κυμάτιζαν ονειρικά κι η γριά την έδειξε και τη στοίχειωσε, λέγοντας με τη μεταθανάτια φωνή της: «Είναι μια μακρινή συγγενής της άλλης. Της έκλεψε τα ρούχα αλλά δε μπόρεσε να της κλέψει το πρόσωπο. Το όνομά της είναι Χωνάκη».

Και μετά, θυμήθηκε εκείνο το ξύλινο, ανθρωποειδές πτηνό που μια το αγαπούσε και μια το μισούσε βαθιά και το φώναζε Πτηνόκιο, μα δεν κατάφερε ποτέ να το κάνει να πετάξει ή να κελαηδήσει.

Αυτοί ήταν οι μόνοι του φίλοι, μέχρι τ' Αϊ Γιαννιού, μια χρονιά, που τους πέταξε στη φωτιά. Αυτοί κι ο σκύλος του, που τον φώναζε Πάγκρεας και τον πάτησε, τελικά, με το πρώτο του αυτοκίνητο.

Αυτές ήταν οι μόνες υπάρξεις που κάποτε εμπιστεύτηκε. Μετά απ' αυτές, οι άνθρωποι τον γέμιζαν ανασφάλεια κι αμφιβολία και πίκρα δυσβάσταχτη.

Κοίταξε τα χέρια του. Τα ένοιωσε να περνάνε, ευαίσθητα σα δυο πασχαλινά κουνελάκια, μέσ' από ξανθά γυναικεία μαλλιά και τα μάτια του βούρκωσαν.

Άκουσε τη γυναίκα του κοντά, να κατεβαίνει ακόμα τις σκάλες.

Κούνησε τα κουνελάκια κι αυτά σήκωσαν το τηλέφωνο.

12

«Τι το ιδιαίτερο έχει;» ρώτησε ο παλαιοπώλης ρουφώντας το οινοπνευματώδες του.

Ο Ήττα σήκωσε την κορνίζα και είπε: «Είναι χιλίων ετών και είναι μαγική. Ζωντανεύει τον πίνακα που θα βάλεις μέσα της».

«Δηλαδή άμα βάλεις μια γυμνή, θα πεταχτεί και θα σου κάνει τσιμπούκι;» μισοενθουσιάστηκε ο άλλος.

«Θα πεταχτεί και θα σου κάνει τσιμπούκι και θα πάρεις τη θέση της στο κάδρο και για να ζωντανέψεις, θα πρέπει να κάνεις εσύ τσιμπούκι στον επόμενο», είπε ο νεαρός, ακούμπησε κάτω την κορνίζα και κοίταξε τον παλαιοπώλη.

«Εκτιμώ την ειλικρίνεια, γιατί είμαι καλός άνθρωπος», ισχυρίστηκε ο άλλος. «Θα σου δώσω χίλια»,

συμπλήρωσε μα μετά κόμπιασε και το ξανασκέφτηκε. «Άμα βάλεις σκελετό, θα ζωντανέψει σα σκελετός ή σαν άνθρωπος;»

«Σα σκελετός», βεβαίωσε εκνευρισμένος ο πωλών.

«Οκέι!» είπε ο παλαιοπώλης. «Θα σου δώσω χίλια διακόσια ή ένα καλό πιστόλι με τις σφαίρες του» κι έβγαλε το πιστόλι απ' την τσέπη του.

«Δείξε μου!» είπε ο νεαρός ενθουσιασμένος.

Ο παλαιοπώλης τοποθέτησε τον πίνακα ενός βάζου μέσα στην κορνίζα, στάθηκε μακριά του και το σημάδεψε.

Ο Ήττα είδε τα κομμάτια της πορσελάνης να πετάνε και μετά ένοιωσε τα αίματα άλλων φόνων να πιτσιλάνε τα μάτια και τα μαλλιά του.

13

Κατεβάζοντας το ακουστικό, ο πρωθυπουργός, κοίταξε την πόρτα με μίσος. «Θα τον σκοτώσω!» είπε. «Έχω την πολιτική βούληση και θα το κάνω». Κοίταξε τα χέρια του που έτρεμαν και λιποψύχησε. «Αν δε μπορέσω εγώ», είπε, «θα το κάνει η φρουρά». Κοίταξε το τηλέφωνο και μετά, με μια αστραπιαία κίνηση, το σήκωσε. «Όπως οι καουμπόηδες ανασύρουν τα πιστόλια

από την κωλοτσέπη τους», ενθάρρυνε τον εαυτό του και μετά επανατοποθέτησε ήρεμα και με ακρίβεια το ακουστικό.

Η πόρτα έτριξε και άνοιξε. Τα μάτια του γούρλωσαν κι άρχισαν να τρέμουν, σαν κάποιος να τον έπνιγε, έτοιμα να βγουν απ' τις κόγχες τους και να φύγουν.

Ο μπάτλερ-σεφ έσπρωξε μέσα το τραπέζι με τα φαγητά κι ο πρωθυπουργός ανάσανε ξαλαφρωμένος, σχεδόν γελώντας, για μια στιγμή. Η αγωνία και η τρέλα όμως τελικά κυριάρχησαν, σπρώχνοντάς τον προς άλλη κατεύθυνση.

Σηκώθηκε αγριεμένος και κινήθηκε βίαια προς τον άλλο.

«Εσύ! Δεν το περίμενα ποτέ από σένα», γκάριξε και τον άρπαξε απ' το λαιμό.

Τον πάτησε κάτω και τα μαλλιά του σεφ βούτηξαν μέσα στη ζουμερή μαρουλοσαλάτα που του φορέθηκε ολοκέφαλα, σα λαχανικό φωτοστέφανο.

Ο άμοιρος άνθρωπος άρπαξε μισοπνιγμένος ένα μπούτι κοτόπουλο κι αιφνιδιαστικά, όπως ο παπάς τινάζει το μουσκεμένο βασιλικό, το τινάζε στα μούτρα του λυσσαλέα μαχόμενου πολιτικού.

Το μπούτι τσακίστηκε και με το σπασμένο κόκαλο, ο σεφ χαράκωσε βαθιά στο μάγουλο το διώκτη του.

Πονώντας εκείνος, έπιασε τα μούτρα του και μουγκάτισε πισωπατώντας. Ο μπάτλερ έσκυψε και ξεγλίστρησε, εγκαταλείποντας το χώρο και κλαψουρίζοντας: «Oh

mon dieu!»

Ο πρωθυπουργός σωριάστηκε κάπου συντετριμμένος. Όταν συνήλθε, πήρε μια πετσέτα και σκούπισε το λίκπος απ' το πρόσωπό του απλώνοντάς το ομοιόμορφα σ' ολόκληρη την επιφάνεια, που ήρθε και γυάλισε κιμπάρικα και πήρε ένα καθαρό, χαλκοκίτρινο χρώμα.

Έκατσε και πήρε μερικές βαθιές ανάσες κι έμεινε μόνος και πάλι, κοιτώντας μια την πόρτα και μια το τηλέφωνο, αβέβαιος σαν κέρμα, που απ' τη μια εικονίζει ένα δειλό κυνηγό κι απ' την άλλη ένα γενναίο θήραμα.

14

Η πόρτα άνοιξε ξανά και τα μάτια γούρλωσαν και πάλι, μα στο χώρο μπήκε ο Αρχιεπίσκοπος Ιεροδόουλος.

«Θεέ μου! Μόνο αυτός μου έλειπε», σκέφτηκε ο πρωθυπουργός. Προχώρησε προς το μέρος του και προς έκπληξη του άλλου, έσκυψε και φίλησε πρώτα το σταυρό που κρατούσε και μετά το χέρι του.

«Τώρα κάνε μου κι εσύ ένα τσιμπούκι να πατσίσουμε», ζήτησε ειρωνικά απ' τον θρησκευτικό ηγέτη.

«Ήρθα να παραδώσω το μήνυμα του Θεού», επέπληξε εκείνος κατηφής και προσβεβλημένος.

«Ξέρω τα πάντα για σένα και τη μάνα μου», είπε ο

επικεφαλής της κυβέρνησης, «και δε μου καίγεται καρφί. Μπορείτε να πάτε να γαμηθείτε», συνέχισε, χωρίς να αποκαλύψει, βέβαια, ότι είχε δώσει «παραγγελία» για τη μητέρα του.

Ο παπάς τον κοίταξε και τα λεπτά, ερπετώδη χείλη του μειδίασαν ανατριχιαστικά. Ήταν η σειρά του να ειρωνευτεί.

«Ήρθα να παραδώσω το μήνυμα του Θεού», είπε, «και να παραλάβω το μήνυμα μιας γυναίκας».

Ο πρωθυπουργός ξαφνιάστηκε. Έκανε πίσω και κρατήθηκε απ' το σκοινί μιας κουρτίνας για να μείνει όρθιος. Το μίσος επέστρεψε στα μάτια του και η δύναμη στα πλαδαρά του μπράτσα. «Εσύ! Κτήνος!», ούρλιαξε τρέμοντας. «Θα σε διαλύσω σαν αποτυχημένη κυβέρνηση». Τράβηξε το σκοινί κι εκείνο ξηλώθηκε κι έμεινε στα χέρια του. Αστραπιαία, το τύλιξε γύρω απ' το λαιμό του Αρχιεπισκόπου κι άρχισε να σφίγγει. Μορφάζοντας άθλια εκείνος, ένοιωσε την κόκκινη μούρη του έτοιμη να εκραγεί. Με τα χέρια του να τρέμουν, άρχισε να ξεβιδώνει το κάτω άκρο του σταυρού που κρατούσε, αποκαλύπτοντας ύπουλα ένα μαχαίρι. Λίγο πριν χάσει τις αισθήσεις του, συγκέντρωσε τη δύναμη που του απέμεινε και κάρφωσε τ' άντερα του Πρωθυπουργού.

Η λαβή που τον έπνιγε, λύθηκε κι ο μαχαιρωμένος αντίπαλός του, σωριάστηκε νεκρά και άχαρα στον καναπέ.

Αηδιασμένος ο παπάς στάθηκε και πήρε μερικές ανά-

σες, κοιτώντας το ταβάνι. Όταν η καρδιά του σταμάτησε να χτυπάει σαν τρελή, έψαξε και βρήκε το ραβασάκι και ψάλλοντας χαρούμενα, συμμαζέψε τ' άμφιά του. Σκούπισε το σταυρό-μαχαίρι στο τραπεζομάντιλο και βίδωσε προσεκτικά, το χριστιανικό κάλυμμά του. Τον έβαλε μετά στην τσέπη του, δίπλα σε μια σιδερογροθιά που είχε αγοράσει σε κάποιο προσκύνημα, στα Ιεροσόλυμα.

15

Στου καθενός τη ζωή όταν κοντέψει ο χειμώνας, φέρνει το κρύο και τις βροχές και ζητά με βιάση την άξαφνη, παντοτινή αναχώρηση.

Οι γέροι αποχαιρετούνε με λόγια δραματικά, τα πρόσωπα που υποκρίνονται πως τους αγαπούν, οι νέοι φιλούν τα χείλη που σύντομα θα προδώσουν τη μνήμη τους. Αυτοί, που άξαφνα η αλήθεια μαστιγώνει την πόρτα της αποπλανεμένης τους ζωής, απλά σηκώνονται και πάνε.

Σ' αυτό το κάλεσμα, κοντά στο τέλος της μακάβρι-ας παράστασης, για πρώτη φορά η διαταραγμένη συνείδησή του γαλήνεψε και του παραστεκόταν και στα πυκνοπερπατημένα πεζοδρόμια, περπάτησε δίπλα του

σαν ένας παλιός, γλυκομίλητος φίλος.

Ο θάνατος κύλησε σαν όμορφο τραγούδι, στάθηκε δίπλα του και τον αγκάλιασε. Ο Ήττα μύρισε το ζεστό αέρα και χαμογέλασε. Η ζωή, μια ζωή ολόκληρη τον κοροΐδευε, μα τώρα, κοίταξε πίσω του και την κοροΐδευε κι αυτός.

Μπαμ-μπαμ, χτύπησε με το χέρι του τη βαριά πρωθυπουργική πόρτα κι εκείνη άνοιξε και πίσω της συγκεντρώθηκαν, σαν ευρύτερες ντουβαρόπλακες, τα φονικά μέλη της πρωθυπουργικής φρουράς.

«Τι θέλεις;»

«Πίτσα για τον πρωθυπουργό», είπε ο Ήττα, ντυμένος πακετάς.

Ο επικεφαλής, άνοιξε το πακέτο κι επιθεώρησε την πίτσα. Μετά τη μύρισε, του άρεσε κι άρπαξε ένα κομμάτι. Χλαπ-χλουπ, το χλαπάκιασε κι άρπαξε ένα δεύτερο. Οι υπόλοιποι φρουροί πλησίασαν την πίτσα επιθετικά μα εκείνος τράβηξε το πιστόλι του και τους απείλησε: «Μείνετε μακριά!»

Μετά, αραίωσε τα υπόλοιπα κομμάτια ώστε να φαίνονται ένας πλήρης κύκλος κι είπε στον πακετά: «Πρώτος όροφος, 000».

Όταν η πόρτα χτύπησε, ο Αρχιεπίσκοπος έβγαλε το σταυρό από την τσέπη και τον κράτησε μπροστά του, δήθεν χριστιανικά.

Διστακτικά κι αργόσυρτα, άνοιξε την πόρτα κι όταν είδε τον πακετά ανακουφίστηκε.

«Να, πάρε», έσπρωξε μερικά ψιλά προς το μέρος του νεαρού, στούμπωσε πέντε φράγκα στη χούφτα του.

Ο πακετάς εξέτασε σαστισμένος το χώρο κι όταν τα μάτια του συνάντησαν το σώμα του Πρωθυπουργού, παραμέρισε τον αμήχανο παπά και βρέθηκε μέσα.

«Δεν το πιστεύω!» είπε και γούρλωσε τα μάτια.

Κάποιος πέταξε μια πέτρα που πέρασε απ' την ανοιχτή μπαλκονόπορτα και χτύπησε τον πρωθυπουργό στο κεφάλι. «Γκλονγκ!» έκανε το τενεκεδένιο του κρανίου κι η φωνή απ' έξω ακούστηκε: «Βγες έξω ρε ηλίθιε να σε δούμε λιγάκι!»

Ο πακετάς τον πλησίασε και είδε πως ήτανε νεκρός. Γύρισε προς τον παπά και πέταξε τα ψιλά στα πόδια του.

«Τον σκότωσες! ΕΣΥ είσαι τώρα το μεγάλο αρχίδι! Μπράβο σου! Κερδίζεις μια πίτσα», είπε βγάζοντας ήσυχα το πιστόλι. Για μια στιγμή, του φάνηκε περισσότερο διασκεδαστικό το να παραδώσει τον εκκλησιαστικό ηγέτη στην αστυνομία, παρά το να σκοτώσει οποιονδήποτε.

Βλέποντας τον άλλο οπλισμένο, ο Αρχιεπίσκοπος άρχισε να ρητορεύει, κλαψουρίζοντας.

«Περίμενε! Νομίζω πως μπορώ να σε καταλάβω! Είσαι άνθρωπος χωρίς θρησκεία, άνθρωπος χωρίς κατεύθυνση». Ξεροκατάπιε και συνέχισε. «Λεν πως τα φύλλα δίνουν τη λάμψη και τη δόξα στο δέντρο – μερικές φορές πέφτουν και το δέντρο ντρέπεται και τρέμει». Άνοιξε τα χέρια του με βεβαιότητα και είπε: «Μείνε ψηλά και 'γώ θα εφεύρω τον τρόπο να σε δοξάσω σαν το πιο λαμπερό φύλλο». Κοίταξε τον άλλο σα δαρμένο σκυλί και παρακάλεσε: «Μην πέσεις και με κάνεις να νοιώσω αδύναμος». Τα μάτια του κοίταξαν θλιμμένα και μετά σκληρά κι ενεργειακά, προσπαθώντας να υπνωτίσουν τα μάτια του άλλου.

Έβγαλε τη Βίβλο και την περιέφερε τελετουργικά σαν ενορχηστρωτής της συγχώρεσης, μουρμουρίζοντας χριστιανικά και ξεβιδώνοντας συγχρόνως το καπάκι απ' το σταυρό.

Ο Ήττα τον παρακολουθούσε με αηδία.

«Με κοιτάξεις αυταρχικά και προσπαθείς να μ' αφοπλίσεις, ωστόσο, μερικές φορές, είναι τα μάτια που κοιτώντας, βλέπουν λάθος πράγματα. Τυφλώθηκες απ' την υπεροψία σου, σκοταδιστή. Εσύ είσαι ο κυνηγός, αλλά εγώ είμαι ο θάνατος». Πυροβόλησε και η Βίβλος ξεπουπουλιάστηκε σαν περιστρεφόμενη μπεκάτσα και σκόρπισε στο πάτωμα.

Κρουμμένος μέσα στην αναταραχή και τα κομφετί, ο

Αρχιεπίσκοπος χίμηξε σαν υπέρβαρος πάνθηρας και κάρφωσε το μαχαίρι.

Ο νεαρός, έγερσε ξαφνιασμένος και τ' όπλο του 'φυγε, μα το χέρι του απλώθηκε προς το τζάκι.

Η μασιά ήταν κατάλληλη και για τις πιο ευαίσθητες επιδερμίδες. Την άρπαξε γλιστρώντας και την κατέβασε πάνω στα μούτρα του άλλου, ανάμεσα στ' αυτί και το στόμα. Τα αίματα πετάχτηκαν πηχτά και κόκκινα κι έγιναν στάμπες πάνω στο χαλί και τον ιστορικό καναπέ, μεγάλες σα πασχαλινά αυγά. Το μασίφ εργαλείο πήρε μαζί του δυο δόντια ολόκληρα και δύο μισά, χωρίς καθυστέρηση μετά, ξανακατέβηκε και πολτοποιήσε το αυτί.

Ο αντιπρόσωπος του Θεού, που πριν λίγο στεκόταν τέλεια ενυδατωμένος, έδειχνε τώρα σαν αποκριάτικη δυσμορφία. Ένα ποτάμι αίμα, κατέβαινε προς το βρωμισμένο εκκλησιαστικό μούσι κι ανακατεμένο με σάλια και βρисиές, διακλαδιζόταν σε παραποτάμους που έσταζαν άδοξα τα ζουμιά τους, στο πάτωμα και στο κοσμηματοπωλείο που στεκόταν λαμπερό και αμύθητο, πάνω στο χοντρόβυζο στήθος του κακιωμένου ιερουργού.

Εκείνος, στήριξε στο πάτωμα τα φαρδιά πέλματά του και κοίταξε με λύσσα, μέσα απ' τη στραπατσαρισμένη μάπα του, σφίγγοντας ξανά το φονικό σταυρό.

Μαντεύοντας εύκολα τις αντιχριστιανικές προθέσεις του, ο μαχαιρωμένος πακετάς άρπαξε το περίστροφο και τον σημάδεψε. Του ερχόταν να λιποθυμήσει και το

κτήνος απέναντι ζύγιζε, με τη διακόσμηση, εκατόν πενήντα κιλά.

Μπαμ! Του φύτεψε και μετά μισολιπόθυμος τρέκλισε προς τα πίσω και κατέρρευσε σε μια πολυθρόνα.

Η σφαίρα θρυμμάτισε μερικά δόντια ακόμα. Ο φωνικός παπάς έκλεισε το στόμα και γούρλωσε τα μάτια, κάπως σα να κατάπιε υπόθετο και το σώμα του έγειρε και καλουπώθηκε, παίρνοντας τις καμπύλες του καναπέ, που έτριξε μακάβρια σαν τάφος κι αγκάλιασε κορμί νεκρό και καθισμένο, στον αιώνα τον άπαντα.

17

Κλώτσησε το τραπέζι καθώς ανέκτησε τις αισθήσεις του κι ένα ποτήρι μισοάδειασε και κόντεψε να πέσει. Ένα κομμάτι πίτσα κρεμόταν τουμπαρισμένο στο χείλος χάροντας σάλτσες που κατέληγαν να λεκιάζουν το χαλί.

«Παράξενη συνάντηση», σκέφτηκε ο πακετάς. Κοίταξε το ρολόι. Όποιος καθόταν πέθαινε σ' αυτό το δωμάτιο κι αυτός ήτανε καθισμένος για πολλή ώρα, αρνούμενος να παραδώσει, αλλά και χωρίς να καταφέρει να σηκωθεί.

Η πόρτα άνοιξε κι ο Ήττα άρπαξε το πιστόλι ξανά. «Θα φας την πίτσα ή θα φας λίγο μολύβι και συ;» είπε

προσπαθώντας να δείξει ακμαίος.

«Ω, Θεέ μου!» φώναξε ο μπάτλερ και έμεινε να κοιτά αποσβολωμένος. «Είναι αίματα αυτά ή κέτσασπ;» Σταύρωσε τα χέρια του νοιώθοντας απόγνωση κι η ραγισμένη του φωνή επεξήγησε: «Γιατί χρειάζεται διαφορετικό καθαριστικό σε κάθε περίπτωση».

Όταν τα μάτια του έπεσαν στον καναπέ, τσίριξε: «Χριστέ μου! Είναι νεκροί αυτοί οι άνθρωποι;»

«Ναι. Σκοτώθηκαν μεταξύ τους», είπε ο μόνος που ήξερε και βλέποντας πως ο συνομιλητής του ήτανε άκακος, πέταξε κάποια στιγμή το πιστόλι, μέσα σε μια κανάτα με πορτοκαλάδα..

Ο μπάτλερ-σεφ περιφέρθηκε σε κατάσταση υστερίας και μετά κατέρρευσε. «Όλα είναι χάλια. Τίποτα δε διορθώνεται». Κοίταξε τα αίματα στην κοιλιά του πακετά. «Ω! Έλα παιδί μου», είπε και τον βοήθησε να σηκωθεί. «Όταν οι βασιλείς αλληλοεξοντωθούν, τα πiónια πρέπει διακριτικά να αποχωρήσουν».

Κάπως χάλια, κατέβηκαν τις σκάλες κι έκαναν να περάσουν απ' τη φρουρά.

Ο μπάτλερ σήκωσε το κεφάλι και προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του, είπε: «Είμαι ο μπάτλερ-σεφ και με λένε Λουί Κουστώ».

«Εμένα για Πουστώ μου φαίνεσαι», είπε ο επικεφαλής των δολοφόνων κι όλοι γέλασαν βίαια, οπλίζοντας τα πιστόλια τους.

Ο Ήττα προσπαθούσε να φαίνεται κόσμιος, μα τα θο-

λωμένα του μάτια, κοιτούσαν τριγύρω με φόβο.

Μέσ' από μια μισάνοιχτη πόρτα, φάνηκε το σώμα της μέντιουμ, στραβοχυμένο σε μια καρέκλα. Το κεφάλι της ήταν λωμένο και δίπλα της η μπάλα, μέσα στα αίματα.

Παρακεί, η μάνα του Πρωθυπουργού, νεκρή, χωρίς μαλλιά και χέρια.

Η γυναίκα του, σε στάση αναμονής, φαινόταν ακόμα ζωντανή. Δυο πιρουνία, ήταν καρφωμένα στα γόνατά της, απαγορεύοντάς της να κινηθεί. Τα υπέροχα, κάποτε, ξανθά μαλλιά της, ήταν απλώς κίτρινα, όπως και τα μάτια της.

18

«Όχι εδώ! Εκεί!» κατεύθυνε το συνοδό του ο Ήττα κι εκείνος πήρε ρότα για το σιχαμερό σουβλατζίδικο. Η “Λούνα Πάρκ” μουσική που έβγαινε ξεφωνημένα απ’ τα ηχεία, έκρυβε τα βογκητά των δυο δυσκολεμένων ανθρώπων, που σύρθηκαν όπως-όπως σ’ ένα σκοτεινότερο τραπέζι στο βάθος. Αφού απόθεσε το φορτίο του, ο σεφ κινήθηκε μέσα στο πλήθος.

«Θα θέλαμε λίγη ράχη πάπιας με σως μανιτάρια και γλυκοπατάτες κι ένα φιλέ μινιόν με μέλι και κάστανα», διατύπωσε χορογραφώντας την παραγγελία με τα χέ-

ρια του. «Ένα καλό φαγητό βελτιώνει πάντα την κατάσταση!»

Ο σουβλατζής τον κοίταξε φονικά με τα δύο κακόφθαλμα μάτια του και το μούτρο του παρέμεινε ανέκφραστο σα ντουβάρι.

«Δύο ό,τι να 'ναι», διόρθωσε πεσιμιστικά ο άλλος «και δύο πλήρη σερβιτόρες και μαχαιροπίρουνα σουβλακόπιτας».

«Παρ' τα πετσετοπήρουνα», παραχώρησε απρόσμενα ο σουβλατζής, ανασύροντας το σπάνιο υλικό. «Στρώσε κι έλα για τη μάζα», συμπλήρωσε παρακολουθώντας μ' αντιπάθεια την πλάτη του άλλου ν' απομακρύνεται.

Ο μπάτλερ, έστρωσε όπως έπρεπε και σκούπισε τον ιδρώτα του Ήττα με την πετσέτα. Εκείνος ανασήκωσε τα μάτια του, κάτωχρος και τρομακτικός σα μεταθανάτιο πορτραίτο.

Ο συνοδός του ξεροκατάπιε κι απομακρύνθηκε αμήχανα για τα σουβλάκια, μα όταν επέστρεψε, βρήκε το παιδί με τα μούτρα στο τραπέζι. Μια κόκκινη κηλίδα ξεκινούσε απ' το στόμα του κι εμπότιζε ακανόνιστα το τραπεζομάντηλο.

«Ω, όχι!» ψιθύρισε συντετριμμένος ο άντρας. Άπλωσε το χέρι του τρέμοντας και άγγιξε την πλάτη του ακίνητου σώματος. «Ξέχασες το φαγητό σου» είπε και η φωνή του έτρεμε κι αυτή ανεξέλεγκτα.

Κοίταξε για λίγη ώρα με απόγνωση το κεφάλι που φιλούσε κόκκινα το τραπέζι και κάποια στιγμή, το σκέ-

πασε με μια πετσέτα.

Έβαλε το πιρούνι αριστερά και το μαχαίρι δεξιά και δίπλα απόθεσε μαλακά τα αντίστοιχα χέρια.

Μετά, μόνος μέσα στο πλήθος, διωγμένος απ' τη φυγόκεντρο δύναμη της βλακώδους και ανεξάντλητης πολιτικής περιστροφής, ίσιαξε τα γόνατά του, γύρισε την πλάτη του κι έκανε να φύγει, σκουπίζοντας καθ' οδόν τα βουρκωμένα μάτια με τη δική του πετσέτα.

«Μη φύγεις!... Αν περάσεις το κατώφλι, θα 'σαι άλλη μια φορά το πιόνι», άκουσε.

Γύρισε κι είδε να στέκεται, έναν άντρα ασκητικό.

«Αν περάσεις το κατώφλι, θα 'σαι για άλλη μια μικρή ζωή το πιόνι, στην καινούρια πολιτική σκακιέρα», είπε ο άνθρωπος και ύψωσε τα χέρια του. «Ένα πιόνι μαριονέτα, σ' ένα πάρτυ αξιωματικών και βασιλιάδων. Με σκυμμένο το κεφάλι, να προχωράς ίσια προς το ντουβάρι».

Έπαψε μια στιγμή να μιλά και κοίταξε το σεφ στα μάτια. Μετά ήρεμα, συνέχισε. «Είμαι ο προφήτης Ηλίας και μέσα 'δώ είναι κι άλλοι άγιοι, περισσότερο άξιοι από μένα».

Ο μπάτλερ κοίταξε δύσπιστα κι είδε κι άλλες μορφές, λεπτές και λιγοφώτιστες, με τα χαρακτηριστικά τους σεμνά και τίμια εικονισμένα. Αυγοτέμπερες μισοσβησμένες από την ταλαιπώρια, χρωμάτιζαν παράξενα το μαύρο δέρμα τους. Το σκοτάδι της φορεσιάς τους, φανέρωνε οδύνη και απάρνηση.

«Τώρα που η κατάρα του αρχιεπισκόπου Ιερόδουλου έσπασε», είπε ο Ηλίας, «λευτερωθήκαμε από τους τοίχους όπου μας είχανε αναρτήσει και μπορέσαμε να φύγουμε. Έχουμε κι εμείς τους αγαπημένους μας ανθρώπους. Αυτό το μαγαζί, είναι το σημείο συνάντησης». Ήπια ήσυχα μια γουλιά κρασί, κοίταξε γύρω του και συνέχισε.

«Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος ν' αντιμετωπίσουμε τη δύναμη;...

»Αξιολογούμε την ειρήνη και την ησυχία ψηλότερα από τη νίκη και προτιμούμε να απομακρυνθούμε. Όταν πάψει να υπάρχει τρόπος διαφυγής, θα μπορέσουμε να φανούμε δυνατοί. Σήμερα, πρέπει να κάνουμε υπομονή».

Έσκυψε το κεφάλι του, σκέφτηκε μια στιγμή και μετά συνέχισε.

«Ποιός ξέρει; Ίσως το αλογάκι της γλυκιάς Παναγίτσας μας αφήσει να κάτσουμε στη ράχη του -δεν είμαστε πολλοί- κι ίσως μας πάει κάπου αλλού.

»Σ' ένα μέρος, απ' όπου τα γουρούνια της εξουσίας έχουνε φύγει για πάντα».

Τελειώνοντας τα λόγια του, φάνηκε βαθιά λυπημένος.

Ο μπάτλερ γύρισε και κατευθύνθηκε προς τη θέση του. Έκατσε κι έβαλε τα χέρια του ακριβώς όπως του Ήττα. Φανερά ταραγμένος μετά, τα σταύρωσε κι ακούμπησε το κεφάλι του πάνω τους.

Τα φώτα χαμήλωσαν, σχεδόν έκλεισαν κι όλοι έμειναν ακίνητοι μέσ' στο σκοτάδι. Στιγμές πέρασαν μέσα στην απόλυτη ησυχία και την περίσκεψη και μετά, κάποια αβέβαια βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν με κόπο το μαγαζί.

Τα φώτα τρεμπάιξαν κι ύστερα άναψαν κανονικά.

Με ασταθή επιτάχυνση, ο ογκώδης γύρος άρχισε σταδιακά να περιστρέφεται. Ο σουβλατζής, σήκωσε καλλιτεχνικά το δοξάρι του κι άρχισε να τον γδέρνει έντεχνα κι επιδέξια κι η γελοία μουσική ξεπήδησε ξανά, στην αρχή παράφωνα, μετά γεμάτη πατριωτισμό, μέσ' απ' τις αλλεπάλληλες μάξες των περιστρεφόμενων ψηφοφόρων.

«Η πιο τρελή ιστορία στην πόλη. Ετοιμο έργο για το σινεμά. Οι ήρωες μιλούν πέρα από τα όρια. Πράττουν ανάλογα».

Εφ. *Ελευθεροτυπία*, 24 Ιουλίου 2009.

«Το δεύτερο βιβλίο του Λεωνίδα Βασιλειάδη εκπλήσσει με τη γλώσσα και την πλοκή του τον αναγνώστη και τον κρατά δέσμιο από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα».

Περ. Διαβάζω, Σεπτέμβριος 2010.

